Твій шанувальник ревний, чародію,
Доглядач пущ незайманих твоїх,
Запитував мене, чи не зумію
Так звіршувать, що й ти б схвалити міг.
Та це, Поете, справа не для мене:
Син півночі хмурної, де візьму
Я Аполлонове перо вогненне,
Щоб день розвиднить і прогнати тьму?

Не осягнеш без праці довгих літ
Твоїх поем настроєність високу:
Щоб розпуститися, повинен цвіт
Напитися землі своєї соку.
Будь біля мене — і наважусь я
Ще раз прославити твоє ім'я.